

עפ"ג (מרכז) 23515-07-25 - בני גיעאן נ' מדינת ישראל

עפ"ג (מרכז) 23515-07-25 - בני גיעאן נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ג (מרכז) 23515-07-25

בני גיעאן (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[16.11.2025]

כב' השופט שמואל בורנשטיין, אב"ד

כב' השופט עבאס עאסי

כב' השופט עמית מיכלס

פסק דין

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט ג' אבנון), מיום 10.6.2025, בת"פ 14636-12-23

בגדרו הורשע המערער על פי הודאתו בביצוע עבירות שעניינן פציעה בצוותא כשהעברין מזוין, לפי סעיפים 334

ו-335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וחבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין,

והוטלו עליו העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו.

ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות פיזית או מילולית מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 7,000 ש"ח למר משה ששון (בהתאם להסכמות בין הצדדים).

ה. התחייבות בסך 4,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירת אלימות.

עובדות כתב האישום ורקע כללי

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, התגורר יוסף ביטון בביתו של משה ששון (להלן: יוסף ומשה). ביום

30.11.2023 הגיעו נאשמים 1 ו-3 ביחד עם המערער (נאשם 2), שהצטרף אליהם לבקשתם, לביתו של משה, כשהם

מצוידים באלות ברזל, זאת על רקע חוסר שביעות רצונו של נאשם 1 מהתנהגותו של יוסף כלפי אשתו (יצוין כי אשתו

של יוסף היא אחותם של נאשמים 1 ו-3, עובדה שנמחקה מכתב האישום המתוקן, וכעולה מתסקיר המבחן מיום

8.12.2024 - המערער הוא בן דודם של נאשמים 1 ו-3). בהגיעם לחדר המדרגות של בניין מגוריו של משה, נגח

נאשם 1 בפניו של יוסף, והכה אותו באגרופים בפניו ובגופו, ואילו המערער חבט ביוסף באלה. משביקש משה לחצוץ

בין הנצים, הכו אותו השלושה בצוותא באלות ובאגרופים, ונמלטו מהמקום. כתוצאה מהמעשים נגרמו ליוסף שבר

בבוקר, המטומה בברך ופצע במצח שהצריך הדבקה. למשה נגרמו שברים בשיניים העליונות והתחתונות ופצע בגבה

שהצריך הדבקה.

המערער ונאשמים 1 ו-3 הורשעו כולם באותן עבירות, ועל נאשמים 1 ו-3, שהודו במעשים במסגרת הסדר טיעון סגור, הוטל עונש מוסכם של 23 חודשי מאסר בפועל, פיצוי בסך 7000 ₪ לנפגעי העבירה, מאסרים על תנאי והתחייבות. אשר לנאשם 3, הופעל מאסר על-תנאי בהצטברות חלקית באופן שירצה 25 חודשי מאסר. המערער הופנה לקבלת תסקיר מבחן, מבלי שהושגה הסכמה ביחס לעונש המאסר בפועל. שאר רכיבי הענישה הוטלו על המערער בהסכמת הצדדים.

גזר הדין

3. בגזר הדין עמד בית משפט קמא על עיקרי תסקירי המבחן מהימים 8.12.2024 ו-30.3.2024. מהתסקיר הראשון עולה שהמערער בן 48, נעדר הרשעות קודמות, גרוש ואב ל-4 ילדים. המערער עובד מזה שנים בתחום השיפוצים, סובל מכאבי גב בגינם צורך קנביס רפואי ברישיון. במסגרת צו פיקוח מעצרים שולב המערער בקבוצה טיפולית. שירות המבחן התרשם שהמערער נעדר דפוסי חשיבה והתנהגות אלימים בולטים. הגם שמסר שהוא צורך אלכוהול באופן מוגבר ויומיומי לצד צריכת קנביס מצעירותו, המערער לא היה מעונין בטיפול ייעודי. שירות המבחן העריך אז כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות אלימות והדין נדחה לצורך גיבוש המלצה סופית.

בתסקיר המשלים דווח על התדרדרות במצבו של המערער, שהתחמק מלהגיע מבדיקות שתן אליהן זומן ומיעט ביצירת קשר, תוך שנתלה באמתלות שונות לרבות פציעה שנגרמה לו לדבריו בתאונת דרכים. שירות המבחן ציין שעל אף שהמערער הביע רצון מילולי להמשיך בתכנית השיקום, בפועל הוא נמנע מכך. לנוכח התנהלות המערער, העריך שירות המבחן שקיים סיכון להישנות עבירות אלימות ונמנע מהמלצה טיפולית-שיקומית.

4. בית משפט קמא עמד על הענישה המחמירה הנדרשת לצורך מיגור תופעת האלימות הפושה בחברה ועל הפגיעה בערכים המוגנים, שעניינם זכות הקורבנות לבריאות פיזית ונפשית. נקבע שאין להפריד בין מעשיו של המערער לבין מעשיו של שותפיו, בפרט כאשר חלקו המשמעותי של המערער באירוע עולה באופן ברור מהעובדות בהן הודה בכתב האישום המתוקן. במסגרת נסיבות ביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא היבטים רבים לחומרה ובהם: הצטיידות מבעוד מועד באלות ברזל; פעולה בחבורה; תקיפת יוסף מבלי שזה נקט בכל פעולה נגד המערער ושותפיו; המערער היה הראשון להשתמש באלת ברזל; המערער ושותפיו הפליאו מכותיהם במתלוננים בכל חלקי גופם, לרבות באיברים רגישים; למתלוננים נגרמו חבלות קשות הממחישות לא רק את רף האלימות שננקט כלפיהם, אלא גם את פוטנציאל הנזק, שבמקרה זה עולה במידה ניכרת על הנזק שנגרם בפועל.

אשר לעונשיהם של נאשמים 1 ו-3 - נדחתה טענת המערער כי "הרשעותיהם הקודמות של הנאשמים האחרים מלמדות, במעין הנדסה לאחור, כי מתחם העונש שנקבע בעניינם נמוך מזה שביקשה המאשימה", זאת מהטעם שהם נדונו במסגרת הסדר עונשי סגור המהווה איזון בין פרמטרים שונים, מה גם שהעונשים שהוטלו עליהם, בקרבת שליש המתחם לו עתרה המאשימה בענייננו (בין 18-36 חודשי מאסר), מלמדים כי ניתן משקל, גם אם מוגבל, להרשעותיהם הקודמות.

לאחר שנסקרה מדיניות הענישה הנוהגת וניתן משקל לערכים המוגנים, לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו, ולעונשים שנגזרו על נאשמים 1 ו-3, נקבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפנינו נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, כעתירת המאשימה.

5. בעת קביעת העונש בתוך המתחם נשקלו הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הכוללות את עברו הנקי של המערער; הודאתו תוך קבלת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי ושיתוף פעולה מסוים עם שירות המבחן. כן ניתן משקל לתקופת מעצרו, לרבות בפיקוח אלקטרוני, לתנאים המגבילים בהם שהה בהמשך ולהשפעת עונש מאסר ממושך שנגזר על המערער לראשונה בחייו. לצד זאת, נקבע שהמערער לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו לשקם עצמו וכי אלמלא העונשים שהוטלו על נאשמים 1 ו-3, היה מקום לגזור עליו עונש חמור מזה שעתרה לו המאשימה. בנסיבות אלו אימץ בית משפט קמא את עתירת המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל למשך 20 חודשים.

תמצית טיעוני הצדדים בערעור

6. הערעור נסוב על רכיב המאסר בפועל בלבד.

לשיטת ב"כ המערער, עו"ד רועי לנג, עונש המאסר שהוטל על המערער חורג ממדיניות הענישה הראויה, בשים לב לעיקרון אחדות הענישה ונסיבותיו האישיות של המערער. על פי הטענה, הפער המינורי בענישה בין המערער לבין שותפיו לעבירה אינו מאזן נכוחה את הפערים הדרמטיים בנתונייהם האישיים.

הוטעם שלנאשם 1 עבר פלילי מכביד ומגוון הכולל, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות וכי ריצה בעבר שני מאסרים בפועל, ואילו לנאשם 3 עבר מכביד אך יותר הכולל הרשעות מתחום הרכוש, הסמים והאלימות, וזהו מאסרו החמישי. יתרה מכך, נגד נאשם 3 הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שהוטלו עליו בסך הכל 25 חודשי מאסר.

לשיטת הסנגור, לא ניתן משקל מספק לנתוני החיוביים של המערער ובהם עברו הנקי; שוני יחסי בגיל לעומת שותפיו לעבירות (המערער מתקרב לגיל 50 ואילו נאשמים 1 ו-3 בשנות ה-30 לחייהם); שהייה ממושכת בתנאים מגבילים, לרבות 11 חודשים בפיקוח אלקטרוני. בנסיבות אלו, טען כי ניתן למקם את עונשו של המערער בתחתית כל מתחם שייקבע.

אשר למתחם העונש ההולם - טען ב"כ המערער כי קשת העונשים בעבירות מסוג זה היא רחבה וכוללת גם גישה עונשית "מרוככת" יותר מזו שהוצגה בפסיקה אליה הפנה בית משפט קמא, בגדרה נקבעו מתחמי ענישה קלים מהמתחם שנקבע בעניינו, בדגש על תחתית המתחם, תוך שהפנה למספר דוגמאות.

נוכח כל אלו ביקש ב"כ המערער להתערב בעונש המאסר שנגזר על המערער ולקצרו משמעותית.

7. ב"כ המשיבה, עו"ד גל רוזנצוויג, סמך ידיו על גזר דינו של בית משפט קמא. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, הודגש שהמערער היה הראשון שהשתמש באלת הברזל, כאשר בהמשך המשיך להכות את המתלוננים יחד עם יתר הנאשמים. בשונה מיתר הנאשמים, לא הגיע המערער להסדר טיעון סגור ועל כן עונשו נגזר בהתאם לכללים המקובלים, ובהם עקרון ההרתעה. בטיעונו הבהיר ב"כ המשיבה כי בבסיס הסדר הטיעון שהושג עם נאשם 1 עמדו, בין היתר, שיקולים ראייתיים וכי בהסדר הטיעון עם נאשם 3, נלקח בחשבון מצבו הנפשי. בהקשר זה נטען שעיקרון אחדות הענישה אינו חזות הכל.

בהתחשב באמור, ולנוכח חומרת העבירה, טען ב"כ המשיבה כי העונש שהוטל על המערער הוא מאוזן וראוי ואין עילה להתערב בו.

דיון והכרעה

8. הלכה ידועה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או כאשר העונש שנגזר חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים [ע"פ 1932/24 קיברה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.1.2025); עפ"ג 70738-04-25 אסרף נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.6.2025)].

לאחר שנתנו דעתנו לגזר הדין ולטיעוני הצדדים בכתב ובעל פה, נחה דעתנו כי מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור. עיון בגזר הדין מלמד כי לא נפלה בו כל טעות והעונש שהושת על המערער אינו חורג מהענישה המקובלת.

9. כפי שנקבע, מעשי המערער חמורים עד מאוד ופגעו באורח ממשי בערכים המוגנים שעניינם שלום וביטחונם של המתלוננים. מתחם העונש שקבע בית משפט קמא הולם את חומרת העבירות בהן הורשע המערער ואת הנסיבות המחמירות בהן נעברו, לרבות החבירה של המערער ושני הנאשמים האחרים, התכנון המשותף וביצוע ההמעשים בצוותא חדא; ההצטיידות באלות ברזל, נשק קר בעל פוטנציאל נזק משמעותי עד כדי פציעות חמורות ואף מעבר מכך; נקיטת אלימות נגד המתלוננים, בכל חלקי גופם, באגרופים ובאלות, תוך גרימת חבלות קשות, לרבות שברים וחתכים שהצריכו טיפול רפואי, כל זאת בשעה שלא קדמה למעשים כל התגרות קודמת מצד המתלוננים. מתחם העונש שנקבע אף משקף נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. נציין שאין בפי ב"כ המערער כל טענה לכך שהדוגמאות מהפסיקה שצויינו בגזר הדין אינן רלוונטיות לענייננו, וכל שטען בעניין זה הוא שמאחר שלצד הפסיקה המחמירה שצוינה קיימים מקרים בהם הוטלו עונשים קלים יותר, היה מקום לקבוע מתחם עונש נמוך יותר. אין בידנו לקבל את הטענה.

כידוע, ככלל, כאשר עסקין בעבירות אלימות חמורות, בפרט וביתר שאת במקרים בהם נעשה שימוש בנשק קר ונגרמו חבלות קשות, על העונש שיוטל לכלול רכיב של מאסר משמעותי מאחורי סורג ובריא, זאת במטרה להעביר מסר חד וברור של סלידת החברה מהתופעה המסוכנת של פתרון סכסוכים בדרכים אלימות, אשר למרבה הצער הפכה למכת מדינה. עונש מאסר משמעותי מהווה לא רק גמול ראוי למעשי הנאשם, אלא שהוא מתיישב אף עם עיקרון הרתעת היחיד והרבים [ראו, מני רבים: ע"פ 4454/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (30.7.2020); ע"פ 8900/21 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.8.2022)]. גם אם קיימים מקרים בהם נמצא כי ניתן היה להסתפק בעונש קל יותר, הרי שהדבר נעשה בנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, ובוודאי שאין באמור כדי להשפיע על מדיניות הענישה הכללית והמתבקשת שפורטה בגזר הדין. בעניין זה לא נותר אלא להפנות לדוגמאות שצויינו בגזר הדין, מהן עולה שמתחמי עונש נמוכים יותר נקבעו במקרים קלים יותר מענייננו (למשל במקרים בהם לא נעשה שימוש בנשק קר, או כאשר העבירות לא בוצעו בצוותא או שמדובר היה בעבירה של פציעה ולא של חבלה חמורה).

נוכח כל אלו מצאנו שמתחם העונש ההולם שנקבע בגזר הדין הוא מתחם ראוי והולם. בוודאי שאין מקום לגזור מהעונש שהוטל על יתר הנאשמים, כאמור במסגרת הסדר טיעון סגור, שאינו מחייב ציון מתחם עונש הולם כתנאי להצגתו, מהו המתחם הראוי בנסיבות בהן נשמע טיעון פתוח ונשקלים כלל הנימוקים המחוייבים על פי דין. 10. אף ביחס למיקום העונש בגדרי המתחם, מצאנו שלא נפלה כל טעות בגזר הדין. בית משפט קמא איזן באופן ראוי בין כלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ודן בשאלת היחס הראוי בין עונשו של המערער לבין עונשי המאסר שהוטלו על שותפיו לעבירה.

כאמור, על נאשמים 1 ו-3 הוטלו עונשי מאסר של 23 חודשים בגין חלקם באירוע, כאשר עונשו של נאשם 3 הועמד על 25 חודשי מאסר לאחר הפעלת מאסר מותנה, כל זאת במסגרת הסדר טיעון סגור. משמעות הדבר היא שטרם הגעה להסדר הטיעון שקלו הצדדים את כלל השיקולים הרלוונטיים ביחס לכל אחד מהנאשמים, לרבות הרשעותיהם הקודמות, ומנגד את הקושי הראייתי בעניינו של נאשם 1 ואת מצבו הנפשי של נאשם 3, כעולה מדברי ב"כ המשיבה בדיון לפנינו, שיקולים שאינם מתקיימים ביחס למערער. נוסף על כל אלו נזכיר את הכלל לפיו ככלל ייטה בית המשפט לאמץ הסדרי טיעון המוצגים בפניו ולא יתערב בהם, בפרט וביתר שאת כאשר ברקע טענה לקיומו של קושי ראייתי או נסיבה אישית חריגה.

כעולה מגזר הדין, בית משפט קמא שקל לקולה את עברו הנקי ואת הודאת המערער במיוחס לו, את משך המעצר והתנאים המגבילים בהם היה נתון בהמשך, ואת השפעת המאסר עליו. לצד אלו ניתן משקל לכך שהמערער לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו לשקם את עצמו, להערכת שירות המבחן לסיכון שעדין נשקף ממנו להישנות העבירות ולהעדרה של המלצה טיפולית בעניינו.

11. אף בטענה כי היה מקום ליתן ביטוי לשוני היחסי בין גילו של המערער (כבן 48 בעת ביצוע העבירה) לבין גילם של שותפיו לעבירה, שהינם בשנות ה-30 לחייהם, אין כדי לסייע למערער. המערער אינו צעיר במיוחד או מבוגר במיוחד, וגילו אינו מצדיק כל הקלה בעונש.

12. בהתחשב בתחתית מתחם העונש ההולם, העומד על 18 חודשי מאסר, מן העבר האחד, ועונשי המאסר שהוטל על נאשמים 1 ו-3 מן העבר השני - סבורים אנו שעונש של 20 חודשי המאסר שהוטל על המערער מהווה איזון ראוי ונכון בין כלל השיקולים שפורטו.

13. סוף דבר - הערעור נדחה.

14. המזכירות תעביר את פסק הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ו, 16 נובמבר 2025, במעמד הצדדים.